

ombudsmanden er part, og hvor anvendelsen af markedsføringsloven eller lov om visse betalingsmidler har væsentlig betydning. Disse sager vil i langt de fleste tilfælde have principiel karakter, jf. herved den foreslåede § 227.

Den eksisterende kompetence for Sø- og Handelsretten i markedsførings-sager, hvor Forbrugerombudsmanden ikke er part, foreslås ikke videreført. Sådanne sager vil fremover kun skulle behandles af Handelsretten, hvis sagen konkret er omfattet af de regler, der i øvrigt foreslås om Handelsrettens kompetence, herunder navnlig nr. 1 om internationale sager, hvor fagkundskab til internationale erhvervsforhold har væsentlig betydning, eller den foreslåede § 227 om sager af principiel karakter, hvor fagkundskab til erhvervsforhold har væsentlig betydning.

Nr. 3 tillægger Handelsretten kompetence i en række immaterialretssager, nemlig vedrørende varemærker, fællesmærker, design, patenter, brugsmodeller og halvledertopografi. Sager vedrørende ophavsret er derimod ikke omfattet, men vil efter omstændighederne kunne være omfattet af nr. 1 (eller af de foreslåede henvisningsregler i § 227).

Nr. 3 viderefører den eksisterende kompetence for Sø- og Handelsretten i varemærkesager (tilføjelsen vedrørende fællesmærker er en tydeliggørelse) og designsager. Ligeledes videreføres den eksisterende kompetence for Sø- og Handelsretten i sager om tvangslicens vedrørende patenter, brugsmodeller og halvledertopografi (reglerne om tvangslicens med hensyn til halvledertopografi er ikke sat i kraft). Nyt er derimod forslaget om, at andre sager vedrørende patenter, brugsmodeller og halvledertopografi henlægges til Handelsretten.

Sager vedrørende patenter og brugsmodeller behandles i dag ved landsretten. Med den foreslåede nye instansordning ville sagerne umiddelbart henhøre under byretterne. Henset til sagernes særlige karakter og relativt beskedne antal foreslås det imidlertid, at disse sager henlægges til Handelsretten, der dermed bliver den centrale instans for en række immaterialretssager. I den forbindelse foreslås også sager om halvledertopografi henlagt til Handelsretten.

Nr. 4 tillægger som noget nyt Handelsretten kompetence i sager, hvor anvendelsen af konkurrenceloven har væsentlig betydning. Som nævnt vil sager om anvendelsen af de EU-retlige konkurrenceregler i EF-traktatens artikel 81 og 82 normalt altid være omfattet af nr. 1. Kriteriet »væsentlig betydning« svarer til, hvad der foreslås med hensyn til de øvrige sager, hvor Handelsretten foreslås tillagt umiddelbar kompetence.

Stk. 2 giver mulighed for at anlægge de pågældende sager ved Handelsretten. Sagerne kan imidlertid efter sagsøgers valg også anlægges ved byretten efter den almindelige regel i retsplejelovens § 224.

Det foreslås imidlertid, at når en sag, der er omfattet af Handelsrettens umiddelbare kompetence, anlægges ved byretten, kan hver af parterne forlange sagen henvist til Handelsretten, jf. stk. 3. Dette gælder også sagsøgeren, da sagsøgerens ønske om behandling ved Handelsretten kan være affødt af det, som sagsøgte har anført i svarskriftet. Det foreslås, at de foreslåede regler i retsplejelovens § 226, stk. 4 og 5, om frist for at anmode om henvisning, om afgørelse ved kendelse og om appelbegrænsning med hensyn til henvisningskendelser skal finde tilsvarende anvendelse. Anmodning om henvisning til Handelsretten skal således fremsættes senest i det forberedende møde, jf. den foreslåede § 353 (lovforslagets § 1, nr. 86), eller, hvis et sådant møde ikke afholdes, senest 4 uger efter retens meddelelse om, at der ikke skal holdes et forberedende møde. Retten kan dog i særlige tilfælde henvise sagen efter en anmodning, der fremsættes senere, men inden forberedelsens slutning.

Hvis parterne har aftalt, at sagen skal behandles ved byretten, vil henvisning til Handelsretten ikke kunne ske i medfør af stk. 3, medmindre begge parter anmoder om henvisning. Dette skyldes, at stk. 2 indledes med et forbehold for parternes modstående aftale. Handelsrettens umiddelbare kompetence omfatter således ikke sager, der ifølge parternes aftale skal behandles ved byretten.

Anlægges en sag, der ikke hører under Handelsrettens umiddelbare kompetence, ved Handelsretten, henviser Handelsretten af egen drift sagen til behandling ved rette domstol, jf. retsplejelovens § 232 (som ikke foreslås ændret). Det gælder både sager, der falder helt uden for Handelsrettens saglige kompetence, idet fagkundskab til erhvervsforhold ikke er af væsentlig betydning for sagen, og sager, der eventuelt ville kunne henvises efter den foreslåede § 227. Det gælder endelig også sager, der emnemæssigt er omfattet af stk. 2, men hvor parterne har aftalt, at sagen ikke skal behandles ved Handelsretten.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2 (afsnit III) i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 226

Retsplejelovens § 226 om henvisning fra byret til landsret foreslås ændret, således at henvisningsadgangen indskrænkes til sager af principiel karakter og sager, der efter indhentet udtalelse fra landsretten findes mest hensigtsmæssigt at kunne behandles i forbindel-